

SØGER LÆRDOM VED LÆSNING OG VED TRO

NUMMER 14 | 15. JULI 1925 | 74. AARGANG

PROFETIENS AAND I KRISTI KIRKE.

Profetier i vore Dage og deres Opfyldelse.

(Tale af Ældste *Nephi L. Morris* i Salt Lake City den 19. Okt. 1924.)

(Fortsat fra Side 198.)

Orson Hyde blev Medlem af Kirken i Efteraaret 1831 og blev døbt af Sidney Rigdon. Han fik Haandspaalæggelse af Profeten Joseph Smith. Da de tre Vidner til Mormons Bog ved Aabenbaring blev bemyndiget til at udpege tolv Mænd, der skulde udgøre de første tolv Apostles Raad, blev Orson Hyde valgt som en af disse. Oliver Cowdery, en af de tre Vidner, ordinerede Hyde til Apostelskabet i 1835. Under Ordinationen udøvede Oliver Cowdery den profetiske Gave, hvilket er almindeligt den Dag i Dag i næsten alle Ordinationer til Præstedømmet. Han sagde: »Du skal gaa ud til Jordens Nationer og forkynde Evangeliet. . . . . Og i Overensstemmelse med Befalingen skal du gaa ud til baade Jøde og Hedning. . . . . Og gaa fra Land til Land og fra Hav til Hav.«

Derefter gik hans Tanker ligesom i en anden Retning, og han gav ham det mærkelige Løfte: »Du skal have Magt til at slaa Jorden med Pestilense.« Dette synes for mig at være en

Forklaring paa Orson Hydes Udøvelse af den mirakuløse Kraft, som Historikeren tillægger ham i det ovenfor omtalte Tilfælde med Richard Sides Land.

Nu vil jeg ikke have, at De skal tro, at jeg anser dette Mellemværende mellem Orson Hyde og Richard Sides af saa stor Betydning, at Gud direkte skulde tage Affære. Jeg hælder til den Anskuelse, at Guddommens Hensigt og Vilje har større Ting at befatte sig med end Menneskers smaa Uenigheder. Paa den anden Side er jeg overbevist om, at hans Ord staar fast, og at han opfylder de Løfter, han har givet sine Børn. Herren har tilkendegivet for os, at intet profetisk Ord, der er blevet udtalt af hans Tjenere, skal falde til Jorden uden at opfyldes. Da hans ydmyge Tjener, Oliver Cowdery, den anden Ældste i Kirken, i Kraft af den ham meddelte Fuldmagt, udtalte en Profeti paa sin Medtjeners Hoved under den Helligaands Inspiration, da blev disse Ord guddommelige.

Der er Tildragelser i de tre nævnte Mænds Liv og Missionsgerning, der repræsenterer profetiske Tilkendegivelser af det størst mulige Omfang, nogle af hvilke vi nu skal beskæftige os med.

Da Joseph Smith bekræftede Orson Hyde som et Medlem af Kirken, og hans Hænder hvilede paa hans Hoved, udtalte han disse profetiske Ord: »Naar Tiden kommer, skal du drage til Jerusalem, til dine Fædres Land, og blive en Vægter for Israels Hus; og ved dine Hænder skal den Almægtige udføre et stort Arbejde, der skal berede Vejen og storligen fremskynde dette Folks Indsamling.«

I denne Velsignelse blev en Profeti udtalt angaaende Orson Hydes Fremtidsgerning, der skulde omfatte en Mission til Jerusalem og et forberedende Arbejde for Israels Børns Tilbageførelse til deres Fædres Land. Det bør erindres, at denne Profeti blev udtalt over Orson Hydes Hoved saa langt tilbage som i Aaret 1831.

Ved en Konference, afholdt i Nauvoo den 6. April 1840, blev Ældste Hyde beskikket til at udføre sin Mission blandt Jøderne og Anbefalingsbreve givet ham fra Kirken saavel som

fra Statens Guvernør. I det første af disse forekommer følgende: »Joderne har længe været adspredte blandt alle Nationer, og det er vor fuldkomne Tro, at Tiden for deres Tilbagevenden til det hellige Land allerede er kommen.«

John E. Page blev ogsaa kaldet til at ledsage Orson Hyde paa denne Mission. Denne sidste var temmelig godt forsynet med timelige Midler, men Orson Hyde rejste bogstaveligt uden Pung og Taske. Han prædikede sig frem til Atlanterhavskysten. Ved et Møde i Philadelphia var der en Mand i Forsamlingen, som overrakte ham en Pung med Guldmonter, idet han bad om at blive erindret af denne Missionær, naar han stod paa Oliebjerget.

Ved Hjælp af denne Sum var Orson Hyde i Stand til at løse Billet ombord paa et Skib til Europa. John E. Page derimod fik Betænkeligheder og blev i Amerika. Han havde Penge nok, men manglede Tro. Orson Hyde havde stor Tro, men saare lidt Penge. Tro er mere værd end Penge.

Ankommen til London gik Orson Hyde til den præsiderende Rabbiner for Jodekirken i London, Dr. Salomon Herschell, der imidlertid paa Grund af Sygdom ikke kunde modtage Besog. Ældste Hyde skrev derfor til ham og fremsatte Beskaffenheden og Vigtigheden af sin Mission til Israels Hus, og blandt andet beskrev han Omstændighederne forbundne med hans guddommelige Kaldelse til denne Mission og Indholdet af den Profeti, der var udtalt over hans Hoved for ni Aar siden af en ung Mand (Joseph Smith), hvem han den Gang kun havde kendt ganske kort Tid. Han erklærede, at Gud til denne Mand havde tilkendegivet sin Vilje angaaende mange Ting, der vilde finde Sted i denne Tid og Slægt.

I Berlin underviste han i engelsk og lærte derved selv tysk, samt fik samlet Midler til at fortsætte Rejsen til Østen. Han naaede endelig Jerusalem, og tidligt om Morgenen den 24. Oktober 1841, saa snart den hellige Stads Porte blev aabnet, gik Orson Hyde ud af Steden, over den historiske Bæk Kedron og besteg Oliebjerget. Og der, med Pen og Blæk og ved et improviseret Bord skrev han den Bøn, hvormed han indviede

Palæstina til Jodernes Indsamling. Jeg tror, det vil være paa sin Plads at læse nogle Stykker af denne forunderlige Indvielsesbøn:

»O Herre, din Tjener har adlydt det himmelske Syn, som du viste ham i hans Fædreland;« (lad mig her bemærke, at Orson Hyde havde set sig selv i et Syn staaende paa Oliebjerget) »og under din udstrakte Arms Beskyttelse er han ankommen til dette Sted for at hellige og indvie Landet til dig for Indsamlingen af Juda adspredte Levning i Overensstemmelse med de hellige Profeters Spaadomme, ja for at indvie Jerusalem til Genopbyggelse, efter at det saa længe har været nedtraadt af Hedningerne, og til Opførelsen af et Tempel til dit Navns Ære. . . . . Borttag Ufrugtbarheden fra dette Land og lad sprudlende Kildevæld vande dets tørre Jordbund. Lad det blive saare frugtbart, naar dets retmæssige Ejere har taget det i Besiddelse. . . . . Lad din uendelige Godhed besejre dit Folks Vantro. Borttag deres Stenhjerter og giv dem Hjerter af Kød i Stedet. . . . . Bevæg dem til at samles i dette Land ifølge dit Ord. . . . . Og du, o Herre, inspirer ogsaa nu Kongernes og Magthavernes Hjerter til at se hen til dette Sted med et venligt Øje, og indgiv dem det Ønske at se dine retfærdige Hensigter udført. Lad dem forstaa, at det er din velbehagelige Vilje, at genoprette Riget for Israel, at have Jerusalem til dets Hovedstad og gøre dets Folk til en selvstændig Nation. . . . . Lad den Nation og det Folk, som virker til Gavn for Abrahams Børn og Jerusalems Opbyggelse, finde Naade for dine Øjne; lad ingen Fjende overvinde dem og lad ikke Hunger eller Pestilense hjemsøge dem, men lad Israels Herlighed overskygge dem og den Højestes Kraft beskytte dem, medens det Rige eller Folk, som ikke vil tjene dig i dette herlige Værk, maa gaa til Grunde ifølge dit Ord: Thi hvilket Folk og Rige, som ikke vil tjene dig, skal fordærves.«

Efter at han havde opsendt denne Bøn, som jeg kun har læst nogle Brudstykker af, erindrede han sin gode Ven i Philadelphia og bad Herren velsigne ham timeligt og aandeligt; derefter bad han for sin Hustru og Børn i deres Nød og Fat-

tigdom og for de Hellige under deres Forfolgelser. Ifølge orientalsk Skik oprejste han en Stendynge til Minde om Begivenheden og gik derefter til Jerusalem.

Der opholdt han sig hos en Fru Whiting, en engelsk Missionærs Hustru, hvis Mands Arbejde blandt Joderne kun havde bragt 3 Omvendelser til Kristendommen. Nogle Maaneder senere begav han sig paa Vej til Europa, og i Triest ved Adriaterhavet skrev han et Brev til Parley P. Pratt, der var Udgiver af »Millennial Star« i Liverpool, England. Han gav en Beskrivelse af sit Arbejde, omtalte hvor sendrægtige Joderne var til at modtage hans Budskab, hvorledes han havde indviet Landet og den Glæde, han havde nydt ved at virke i det apostoliske Kald og udføre denne Mission til Jerusalem. Da siger han, hentydende til Jerusalems Fremtid:

»Det var gennem den politiske Magt og Indflydelse, at den jodiske Nation blev omstyrtet og dens Indbyggere adspredte over Jorden; og jeg vil her fremsætte den Anskuelse, at ved politisk Magt og Indflydelse vil de igen blive indsamlede og Landet opbygget; endvidere,« — og her er en mærkværdig Udtalelse — »at England er bestemt til, ifølge Himmelens vise Styrelse, at udrække sin politiske Magts Arm og stille sig i første Række i dette herlige Foretagende.«

Parley P. Pratt havde saa stor Tro, at han publiserede dette Brev; og de Ord, jeg har læst, er fra 2. Bind af »Millennial Star«, udgivet i 1842. Denne Forudsigelse blev derved overgivet i »Pressens uodelige Varetægt«.

Dette er en Tilkendegivelse af Profetiens Gave. Ikke i hele Kristenheden har der siden Pauli og Peters Dage været en Profet, der kunde tale i Herrens Navn og forudsige Begivenheder som disse. Orson Hyde, næsten glemt, ligger begravet paa en afsides Kirkegaard i en lille Landsby i Sanpete, Utah; og 2. Bind af »Millennial Star«, begravet i Støvet for næsten tre kvart Aarhundrede, ogsaa omtrent glemt.

(Fortsættes.)

HVILE.

I vore Dages travle, utaalmodige Færden længes Menneskene instinktmæssigt og uundgaaeligt efter legemlig og aandelig Hvile. Hjertet ligesom trænger til noget at elske, søger at tilfredsstille sine Længsler, higer efter et Sted, hvor der er Ro og Fred. Den aandelige Side af Mennesket er underkastet den samme Lov. Som Digteren Thomas Moore udtrykker sig:

Flodens Vand til Havet iler,
Stille ej paa Vejen staar;
Ilden op mod Himlen stiger,
Begge mod sit Ophav gaar.
Og hver Sjæl, som af Gud fødtes,
Slipper ej hans stærke Arm,
Men paa Længslens Vinger løftes
Op at hvile ved hans Barm.

Livets Lov er, at intet i hele Universet kan finde Hvile undtagen i dets beskikkede Baner omkring dets egen naturlige Tiltræknings Centrum.

Der er ingen Maade, hvorpaa Livets Byrder og Besværligheder kan undgaas. Den, der forsøger at slippe fra dem, lever ikke et oprigtigt og ædelt Liv. Men det er muligt at finde Ro, Fred og Hvile midt i al Virksomheden. Jesus sagde: »Kommer hid til mig alle, som lide Møje og ere besværede, og jeg vil give eder Hvile. Tager mit Aag paa eder, og lærer af mig; thi jeg er sagtmodig og ydmyg af Hjertet; saa skulle I finde Hvile for eders Sjæle. Thi mit Aar er gavnligt, og min Byrde er let.«

Jesu siger ikke, at der ikke vil være noget Aag eller nogen Byrde. Han erklærer blot, at det Aag, han bærer, er gavnligt, og Byrden let. Han har lært den Kunst at leve Livet i Fred, endog midt i Verdens Strid, Overfladiskhed og rastløse Higen, og derfor har Efterslægten lagt Guddommelighedens Krone paa hans tornekransede Hoved. Og saaledes siger han til den under Byrderne vaklende Menneskehed: »Kom til mig, og jeg vil give eder Hvile«, ligesaa naturligt og menneskeligt, som enhver anden Fører kunde sige: Kom, og jeg vil vise eder Vejen.

Hemmeligheden ved den Hvile, som Jesus fandt, er først, at han havde en vedvarende, absolut og uangribelig Tro paa Gud. Han behøvede ikke at kende alle Universets Hemmeligheder. Han kendte Faderens Magt og Kærlighed, og det var tilstrækkeligt.

For det andet havde han en aldrig svigtende Tillid til Betydningen af og Formaalet med hans eget Liv. Han troede ikke, at han var kommen hertil blot for at blive ført hid og did af vilkaarlige Kræfters Spil uden Maal og Med, for tilsidst at forsvinde og blive til intet. Han vidste, at hans Liv, og ethvert Liv, betød noget i dets Forhold til Menneskehedens Velfærd og Meningen med Verden. Hvilken Fred der er i denne Kundskab, og Menneskene kunde finde Hvile deri, om de blot vilde leve deres Liv derefter.

For det tredie vidste Jesus, at Gud ikke var de dødes, men de levendes Gud, og at alle Mennesker lever i ham. Han vidste, at uagtet Mennesker kunde slaa hans Legeme ihjel, saa kunde de dog ikke røre eller tilintetgøre ham selv. Derfor fortsatte han med at fremhæve Livets Betydning og at fuldkommengøre dette. I disse tre Forvisninger indeholdes Hemmeligheden til den Hvile, som Jesus fandt, og som alle Mænd og Kvinder kan finde, dersom de vil komme til ham.

Menneskene har i Dag ganske det samme Grundlag for en tillidsfuld Forvisning om ethvert Menneskelivs Hensigt, Maal og Betydning, som Jesus havde. Det er i Dag ikke langt fra at være absolut konstateret, at Døden kun er en Overgangsform, og at »vi sover for at vaagne«. I Lyset af al den Fremgang, som disse store Sandheder har haft i Verden, har Menneskene i vore Dage et sikrere Grundlag for deres Tro paa Gud og paa Betydningen af Formaalet med Menneskets Tilværelse, end de nogensinde før har haft.

I Bevidstheden om disse store Kendsgerningers Sandhed og i et retfærdigt, ærligt og oprigtigt Liv ligger Hemmeligheden til Menneskenes Fred og Hvile.

(Deseret News.)

„VIS MIG DIN TRO".

Paa Fastesøndagen i Juli Maaned blev følgende Emne drøftet i Søndagsskolerne i Zion: Hvorfor tror jeg, at dersom vi skal blive et saadant Folk, som det var Herrens Hensigt med os, da maa vi betale vor Tiende.

»Hvor din Skat er, der vil ogsaa dit Hjerte være.«

Det gennemsnitlige Menneske, ligemeget af hvad Alder, Opholdssted, Intelligens eller Samfundsstilling sætter Pris paa og er stolt af sine materielle Værdier. Ethvert Krav paa noget af, hvad han ejer, er en Udfordring til det instinktmæssige Ønske om at besidde og udnytte Ejendom. Han er kun villig til at afstaa noget, naar han er forvisset om en eller anden Fordel, Belonning, Vinding eller Gunst i Stedet. Ikke én af os vil lade os fratage vor Ejendom, hvis vi kan forhindre det. Disse Ting giver os jordiske Behageligheder, Lykke og Tilfredshed. De bestemmer til en vis Grad, i hvor stor Udstrækning vi skal kunne nyde Livet. Ethvert Indgreb i vor Ejendom betyder almindeligvis en Formindskelse af vor Livsnydelse og Sikkerhed. Men vi er i Regelen villige til at give af de Ting, vi har, i Bytte for noget andet, dersom det giver Løfte om at forøge vort Velvære. Vi maa først have Tillid til den, vi handler med, og være overbevist om, at vi ønsker og har Brug for det, der tilbydes os som Erstatning for, hvad vi giver.

Dersom jeg tager en andens Ord eller Løfte om at gøre en bestemt Ting for mig i Bytte for noget, jeg ejer, da lægger jeg ved denne Handling min Tillid til ham for Dagen, viser ham min Tro paa hans Ærlighed og hans Evne til at opfylde det givne Løfte. Paa denne Tillid hviler alle Handelsforetagender mellem Personer, Stater og Nationer.

Men hvorledes er det med vort Forhold til Herren? Han siger til os: »Betal din Tiende til mig, en Tiendedel af din Indtægt, og jeg vil give dig visse Velsignelser, iblandt hvilke er Frelse og Ophøjelse.«

Tror vi paa ham? Har vi Tillid til hans Løfter og hans Evne til at give os disse Velsignelser?

Netop i Forhold til, hvorledes vi besvarer disse Spørgsmaal for os selv, vil vi handle. Naar vi betaler vor Tiende, er det et uomstødeligt Bevis paa vor Tillid til ham. Det vidner endvidere om, at vi ønsker at bytte vor Tiende med de Velsignelser, han tilbyder. Dersom vi forkaster eller undlader at modtage Herrens Tilbud, da er alle vore Forsikringer om, at vi tror paa ham, hule og intetsigende, eller ogsaa tilkendegiver vi, at vi anser hans Velsignelser og Løfter af ringe Værdi.

Hvad er disse Velsignelser? Læs Skrifterne, baade gamle og nye. Blandt dem er Velsignelser, der fører os fremad mod evigt Liv i hans Rige. Er det Umagen værd? Ønsker vi det? Der er tydeligvis mange, maaske de fleste, Sidste-Dages Hellige, som anser Herrens Tilbud for at være særdeles fordelagtigt og værdifuldt. Spørg enhver Mand eller Kvinde, Dreng eller Pige, som betaler Tiende, om Herren nogensinde har skuffet ham eller hende. Dersom vi paa den anden Side nægter at betale Tiende, er det ensbetydende med at sige til Herren: Jeg ønsker ikke nogen saadan Overenskomst. Dette fritager Herren fra ethvert Ansvar med Hensyn til at give os de Velsignelser, der følger med Tiendeydelsen. Vi lader ham vide, at vi vil beholde de ti Tiendedele af vor Indtægt; at vi vil stole paa vor egen Evne til at skaffe os, hvad vi ønsker, baade i denne og den næste Verden.

Men der er en anden alvorlig Side ved Forsømmelsen af at betale Tiende. Det er aabenbar Ulydighed, og ingen kan indgaa i hans Nærhed, som er ulydig mod hans Befalinger.

Hvad vi giver til Herren som Tiende, tilhører ham. Han har sørget for Varetagelsen og Anvendelsen af det. Det tilhører ikke os, derfor angaar det ikke os, hvorledes det benyttes; det er ikke længere i vore Hænder. Herrens Tjenere er ansvarlige overfor ham alene med Hensyn til, hvorledes disse Midler anvendes. Vor Interesse drejer sig om Modtagelsen af de Velsignelser, der tilhører os som Følge af vor Ly-

dighed og Tro, ved hvilken vi viser ham, at vi antager og følger den af ham givne Plan, hvorved han kan bringe os tilbage til sig. Og at tilvejebringe evigt Liv og Ophøjelse for sit Folk er Herrens Plan. Tiende er et af Trinene i denne Plan, der fører op til Gud. (Juvenile Instructor.)

NY PRÆSIDERENDE BISKOP.

Ældste Sylvester Q. Cannon, Præsident over Pioneer Stav, blev Torsdag den 4. Juni kaldet og beskikket til at være Kirkens præsiderende Biskop som Præsident Charles W. Nibleys Efterfølger. Biskop Cannon er født i Salt Lake City den 10. Juni 1877 og er en Søn af afdøde Præsident George Q. Cannon. Han har to Gange præsideret over den hollandske Mission.

DE DØDE SKAL LEVE.

(Af Præs. *James E. Talmage* i »Millennial Star«.)

»Hvor kan det holdes for utroligt hos eder, at Gud opvækker døde?« (Ap. Ger. 26: 8.)

Saaledes sagde Paulus til Kong Agrippa, da han stod foran ham som en Fange i Lænker henved tredive Aar efter vor Herres Opstandelse. Paa den Tid maatte Apostlene og de Hellige udstaa svære Forfølgelser paa Grund af deres haardnakkede Vidnesbyrd om den korsfæstede og opstandne Kristus. De indflydelsesrige Sadukæere forkastede Læren om en virkelig Opstandelse, og Farisæerne foregav at tro paa en Opstandelse; men alle undtagen de faa, der havde modtaget Kristendommen gennem Tro og Omvendelse, erklærede Vidnesbyrdene om Kristi Opstandelse for Opdigt og Bedrageri.

At Jesu Kristi Aand kom tilbage fra Aandernes Opholdssted og igen iførte sig det Legeme, der var lagt i Graven, fremgaar tydeligt af den hellige Skrift. I den tidlige Morgen paa denne

Historiens højst mindeværdige Søndag blev han set af Marie Magdalene og derefter af andre, blandt hvilke det tillodes nogle ærbødigt at berøre hans Fødder. Om Aftenen stod han midt iblandt Apostlene og beroligede dem under deres Frygt med disse Ord: »Ser mine Hænder og mine Fødder, at det er mig selv; føler paa mig og ser; thi en Aand har ikke Kød og Ben, som I se, at jeg har.« (Lu. 24: 39.)

At det Legeme, i hvilket han viste sig for dem, var det selv samme Legeme, hvori Herren havde levet iblandt dem, fremgik tydeligt af den Kendsgerning, at han viste dem Saarene, der var tilføjet ham under Korsfæstelsen. For yderligere at overbevise disse sine hengivne Tjenere om, at han ikke var en skyggeagtig Form, et immaterielt Væsen, men en levende Personlighed med legemlige Organer, siger han til dem: »Har I noget at spise?« De bragte ham stegt Fisk og anden Føde, og »han spiste det for deres Øjne«.

Kristus var den første af alle Mennesker til at opstige fra Graven med Aand og Legeme genforenet, en opstanden og udødeliggjort Sjæl. Derfor er han med rette kaldet »Førstegrøde af de hensovede«, og ligeledes »førstefødt ud af de døde«, og »den førstefødte af de døde« (1. Kor. 15: 20; Kol. 1: 18; Aab. 1: 5). Den saaledes tilvejebragte Sejr over Døden af den forud beskikkede Forløser for Menneskene var i Overensstemmelse med talrige og uomtvistelige profetiske Vidnesbyrd. At en virkelig Opstandelse skal komme til alle dem, der har eller vil komme til at leve og dø paa Jorden, er ligesaa kraftigt bevidnet af Skriften.

To almindelige Opstandelser er omtalt; disse kan vi kalde den første og den anden, eller de retfærdiges og de uretfærdiges Opstandelse. Hør Kristi egne Ord vedrørende de døde og deres Genopvækkelse: »Thi den Time kommer, paa hvilken alle de, som ere i Gravene, skulle høre hans Røst, og de skulle gaa frem, de, som have gjort det gode, til Livets Opstandelse, men de, som have gjort det onde, til Dommens Opstandelse.« (Joh. 5: 28, 29.)

Den første Opstandelse begyndte med Jesus Kristus og fortsattes derefter, thi vi læser: »Og Gravene aabnedes; og mange af de hensovede Helliges Legemer bleve oprejste, og de gik ud af Gravene efter hans Opstandelse og kom ind i den hellige Stad og viste sig for mange.« (Matt. 27: 52, 53.) Men de retfærdiges Opstandelse som et Hele vil finde Sted paa den Tid, da Herrens andet Komme i Herlighed nærmer sig og vil foregaa i en bestemt Orden som antydet af Paulus: »Men nu er Kristus oprejst fra de døde, som Førstegrøde af de hensovede. Thi efterdi Død kom ved et Menneske, er ogsaa dødes Opstandelse kommen ved et Menneske. Thi ligesom alle dø i Adam, saaledes skulle ogsaa alle levendegøres i Kristus. Dog hver i sit Hold; som Førstegrøde Kristus, dernæst de, som tilhøre Kristus, ved hans Tilkommelse.« (1. Kor. 15: 20—23.)

Tusindaarsriget vil blive indviet med en herlig Forløsning af de retfærdige fra Dødens Magt, og om disse er der skrevet: »Salig og hellig er den, som har Del i den første Opstandelse; over disse har den anden Død ikke Magt, men de skulle være Guds og Kristi Præster og skulle være Konger med ham i de tusinde Aar,« og som Modsætning hertil læser vi om de uretfærdige: »De øvrige af de døde bleve ikke levende, førend de tusinde Aar var tilende.« (Aab. 20: 5, 6.)

Om hans nærforestaaende Tilkommelse og Forskellen paa de retfærdiges og de uretfærdiges Opstandelse har Herren udtalt sig paa følgende Maade i en Aabenbaring i denne Tidsalder: »Lytter, thi se, Herrens store Dag er nær, thi Dagen kommer, da Herren skal lade sin Røst høre fra Himmelen. Himlene skulle bæve, Jorden skælve og Guds Basun skal lyde baade længe og højt og sige til de slumrende Nationer: I Hellige, staar op og lever; I Syndere, bliver og slumrer, indtil jeg atter kalder.« (Pag. Bog 43: 18.)

Mormons Bog er meget uforbeholden i dens Beskrivelse af Legemets Opstandelse: »Og der er en Død, som kaldes en timelig Død, og Kristi Død skal løse den timelige Døds Baand, paa det at alle skulle blive oprejste fra denne timelige Død;

Aand og Legeme skulle atter blive forenede i deres fuldkomne Skikkelse; baade Lem og Ledemod skulle atter komme til deres eget Legeme, ja, ligesom vi nu ere; og vi skulle fremstilles for Gud med den samme Bevidsthed, som vi nu have, og med en klar Erindring om al vor Skyld. Og denne Genoprejsning skal blive alle tildelt, baade gamle og unge, baade Trælle og Fri, baade Mænd og Kvinder, baade ugudelige og retfærdige; og end ikke saa meget som et Haar af deres Hoveder skal blive tabt; men alting skal bringes tilbage til sin fuldkomne Skikkelse, som det nu er, eller i Legemet, og skal fremføres og fremstilles for Kristi Sønnens, Gud Faderens og den Helligaands Domstol, hvilke er én evig Gud, for at dømmes efter deres Gerninger, enten de er gode, eller de er onde.« (Alma 11: 42—44.)

HVORFOR VI ÆRER JOSEPH SMITH.

Fremmede, der besøger de Sidste-Dages Helliges Møder, kommer ofte med et Spørgsmaal lig dette: »Hvorfor sætter I Joseph Smith saa højt?« Det er et ganske rimeligt Spørgsmaal, der fortjener nærmere Overvejelse.

Igennem alle Tidsaldre, naar som helst Gud har haft inspirerede Profeter paa Jorden, har Indledningen til deres Budskab altid været: »Herren har talet«, eller »Saaledes siger Herren«.

Efter at Guds Søn og hans inspirerede Apostle var ihjelslagne og de Hellige forfulgte og overvundne, var der, saaledes som det var forudsagt, et almindeligt Frafald fra den sande Tro og Evangeliet. Som en Følge deraf var der ingen inspireret Profet paa Jorden igennem mange Aarhundreder, indtil Herren, i Overensstemmelse med det Syn, som han havde vist sin Tjener Johannes paa Øen Patmos, igen aabnede Himlene for Mennesker paa Jorden i Foraaret 1820. Det var i Sandhed den nyere Tids største Begivenhed.

I de mellemliggende Aarhundreder havde der ikke alene ikke været nogen inspireret Profet paa Jorden til at forkynde Herrens Ord og Vilje, men der havde ikke været nogen i de til forskellige Tider oprettede Kirkesamfund, der havde Myndighed til at handle i Herrens Navn. Kirker og Sekter opstod, Stridsspørgsmaal diskuteredes, Trosbekendelser udarbejdedes, blev forandrede eller omstyrtede, men der var ikke andet end menneskelig Autoritet bag nogen af dem. Men da den fastsatte Tid oprandt, da Mørkets Herredømme og Vildfarelsernes Taagesky skulde brydes, gengav Himmelens Gud det oprindelige Evangelium til Jorden med inspirerede Profeter og alle de Embedsmænd, Gaver og Velsignelser, der fandtes i den oprindelige Kirke, hvilket var en Opfyldelse af den inspirerede Profeti af Apostelen Johannes. (Aab. 14: 6, 7.)

Lad os se, hvorledes dette gik til. I Foraaret 1820 henvendte en fjorten Aars Dreng sig i oprigtig Bøn til Gud om at lede ham til at finde den sande Kirke, og som Svar gav Herern ham et herligt Syn og underrettede ham om, at der ikke fandtes nogen Kirke paa Jorden, der lærte det sande Kristi Evangelium. Flere andre Aabenbarelser blev ham givet, og det blev ham meddelt, at naar Tiden kom, skulde det sande Evangelium gennem ham blive gengivet til Jorden.

Ti Aar efter den Tid, da han modtog sit første Syn, blev den unge Mand af Herren bemyndiget til at organisere Kristi sande Kirke paa Jorden. Det blev ham aabenbaret, at denne Kirke skulde bære Navnet: Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige. Da ingen anden Kirke havde Kundskab om det sande Evangelium, blev det denne ny Organisations Pligt i den ganske Verden at forkynde det sande Evangeliums frelsende Principper, der saalænge havde været borttagne fra Jorden. Missionærer blev sendt ud med det glade Budskab; men Indholdet af deres Prædiken var meget forskellig fra de andre Kirkers. Disse forkyndte Menneskers Bud og Lærdomme, idet de ikke kendte andre, medens den genoprettede Kirke havde det sande Kristi Evangelium aabenbaret paany fra Himmelen.

Hvorledes skulde nu den genoprettede Kirkes Missionærer under disse Forhold paa en fyldestgørende Maade give Verden en Idé om Vigtigheden af deres Budskab? Det kunde kun gøres ved at give hele Beretningen om de himmelske Syner og Aabenbaringer, der er Grundlaget for Organisationen af Kirken. Det var nødvendigt at fortælle netop, hvad der var blevedt aabenbaret, til hvem, naar og hvor.

Det er her, at Joseph Smiths Navn og Personlighed kommer i Forgrunden. Han var den Dreng, der søgte Herren i Bøn om, hvilken af alle Kirkerne paa Jorden var den rette, og som blev befalet af Guds Søn til ikke at slutte sig til nogen af dem, thi de var alle afvegne; ligeledes, at det sande Evangelium skulde komme til Jorden gennem ham. Det var ham, der med Fuldmagt fra Gud organiserede Kristi Kirke igen paa Jorden, og det var til ham, de forrige Dages Evangelium i dets Fylde blev aabenbaret til Frelse for Verden.

Joseph Smith var altsaa en Mand kaldet af Gud til at staa som Hovedet for en ny evangelisk Uddeling. Paa lignende Maade udvalgte Gud i tidligere Uddelinger visse Mænd, til hvem han aabenbarede sig og tilkendegav sin Vilje. Noa, Abraham, Moses og andre indtog lignende fremragende Stillinger i deres Tid og Slægt. Den eneste Forskel er den, at i denne, den sidste og største Uddeling, er Arbejdsfeltet meget større, hvilket gør det nødvendigt at forkynde Evangeliet i tilsvarende større Udstrækning.

I Betragtning af disse Omstændigheder og mange andre, der kunde fremføres, om Pladsen tillod det, kan det letteligen ses, hvorfor Joseph Smiths Navn og Mission — den profetiske Leder af »Tidernes Fyldes Husholdning« — gives en saa fremskudt Plads i Forkyndelsen af det gengivne Evangelium til Verden. Ligesom Guds Vidner i tidligere Tider vedblev at hentyde til de Pagter og Befalinger, som var givne gennem Abraham og Moses, og de af dem selv modtagne Aabenbaringer, saaledes gentager Missionærerne fra Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige Beretningerne om Joseph Smiths Syner

og Kaldelse, og de mange herlige Aabenbaringer, som Gud gav gennem ham ved Aabningen af denne nye Uddeling af Evangeliet i de sidste Dage.

Joseph Smiths guddommelige Kaldelse og Mission er tilfulde konstateret ved Sandheden og Guddommeligheden af de Lærdomme, han fremsatte, ved den fuldkomne kirkelige Organisation, som han var Redskabet til at oprette, samt ved de betydningsfulde kristne Grundsætninger, som han under himmelsk Vejledning var i Stand til at give til Verden. Efter at have været sat paa Prøve i 95 Aar, vedbliver det af ham paabegyndte Værk at vinde Styrke og Indflydelse i Verden, medens de Kirker og Systemer, der skyldes menneskelig Visdom, er i Tilbagegang som Følge af deres egen indre Kraftesløshed og deres manglende Evne til at give Menneskenes hungrende Sjæle det, de tragter efter. *(H. I.* i »Liahona«.)

STRØTANKER.

Et af de smukkeste Karaktertræk hos et Menneske er Mildhed i Bedømmelsen af andres Handlinger. Ingen større Visdom kan lægges for Dagen end ved at se det gode i Verden og Menneskene og at overse det, der fortjener Kritik eller bebrejdende Ord.

Selv i det daglige Liv er de uegennyttige Mennesker de lykkeligste — de, der stræber efter at gøre andre lykkelige og glemmer sig selv. De utilfredse Mennesker er dem, der kun tænker paa og arbejder for at gøre sig selv lykkelige.

INDHOLD:

Udgivet og forlagt af JOHN S. HANSEN, Korsgade 11, Kbhvn. N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).